

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

«Tenia una espina clavada a dintre». Amb aquestes paraules l'actor Albert Piñol (Tortosa, 1991) explica què el va empènyer a preparar-se les proves per entrar a l'Institut del Teatre de Barcelona l'any 2015. «Abans havia estudiat Ciències de l'Activitat Física i l'Esport a l'INEFC de Lleida, i després un Màster en Readaptació de Lesions Esportives a Madrid, però mentre estudiava feia teatre amateur i vaig començar a preparar-me. Vaig comptar amb l'ajuda de moltes persones i la meva sorpresa va ser superar les proves i entrar a l'Institut del Teatre de Barcelona», recorda. A la ciutat comtal s'ha graduat en l'itinerari de teatre musical, i l'any 2019 va realitzar un Erasmus d'Interpretació a la Universitat de FAMU de Praga. En els últims anys, també ha realitzat classes de dansa a l'Escola Coco Comin i l'Escola Luthier (claqué) a Barcelona.

Pel que fa a si el seu interès pel món de la interpretació és innat, admet que «quan estudiava batxillerat no existien els estudis d'Arts Escèniques, però sempre participava en les obres de teatre, tot i que em sentia cohibit i pensava que no era tan bo com altres companys».

Deixant enrere aquests tímids inicis, en la seva trajectòria destaquen el musical *Los Miserables* (2018); l'espectacle *La Pazzia Senile commedia dell'arte* (2018); i els musicals *El Gran Showman*, *Reprise* i *Passing Strange* (2019). I més recentment és el protagonista i productor de *Los hilos del campo*. «L'obra és el meu treball final de grau a l'Institut del Teatre i compta amb la dramaturgia i direcció de Jaume Viñas, la composició i direcció musical de Cisco Cruz; la interpretació de Berta Butinyà i la meua; les titelles de Carla Lindström; i l'escenografia i vestuari de Sergi Cerdan i Mariona Signes», explica el tortosí, qui descriu que «la història relata el viatge de dos actors que formen una companyia i deambulen per diferents pobles d'Espanya, en temps de guerra, mentre expliquen de manera subiectiva el context i la situació que

Reflexions

«Quan estudiava batxillerat no existien els estudis d'Arts Escèniques, però sempre participava en les obres de teatre»

«Ser àrbitre em va ajudar a madurar, quant a pensament, ja que era una responsabilitat»

«En el teatre et nodreixes de la resta d'actors. En canvi, en el documental d'Antoni Campañà he hagut de fer una recerca de la seva personalitat»

Albert Piñol
Actor i model

l'experiència com a productor destaca que «m'agrada perquè sóc molt persistent». En aquest sentit, confia que «en el segon semestre d'enguany, puguem començar a programar *Los hilos del campo*, ja que arran de la pandèmia i les restriccions molts teatres han vist modificada la seva programació».

En l'apartat audiovisual, un dels darrers projectes és el documental *La capsa vermella. La guerra infinita d'Antoni Campañà*, una producció de Films Nòmades. «En la part de ficció del documental encarno al personatge del fotògraf Antoni Campañà (1906-1989), de qui la família va descobrir milers de negatius de la Guerra Civil, l'any 2018, en unes caixes vermelles que l'artista guardava a casa seva», explica Albert Piñol, qui destaca que «la part ficcional del documental recrea com es creu que van ser els moments en què el fotògraf estava al seu estudi i va decidir amagar les capsas amb els negatius». Com a actor, a l'hora de preparar-se els personatges expli-

directors de cada projecte perquè m'expliqui molt bé quin és l'objectiu. També em preparo a partir dels moments que viu cada personatge per buscar-li una raó anterior i uns antecedents a com actua». És per això que l'actor tortosí destaca que «l'interessant dels personatges és el subtext, és a dir, busco enriquir el text a partir d'allò que no es diu, per crear un interès al voltant dels personatges» i afegeix que «després, a partir d'experiències personals, intento pensar en què em produiria cada situació per plasmar-ho en els personatges».

Sobre el documental *La capsa vermella. La guerra infinita d'Antoni Campañà*, Albert Piñol afirma que «et nodreixes de tu mateix, ja que no tenia cap interacció amb cap altre personatge, en el despatx només estàvem els negatius de les fotografies i jo». Una experiència que s'allunya de la que s'acostuma a viure en els escenaris. «En el teatre et nodreixes de la resta d'actors. En canvi, en el documental d'Antoni Campañà he hagut de fer una recerca de la personalitat del fotògraf, i aquesta informació és la que m'ha ajudat en les escenes que no tenia text», explica l'actor, qui per últim reconeix que «quan utilitzes la paraula és més fàcil equivocar-te».

D'àrbitre a model

La trajectòria professional de l'actor ha transcorregut també pel món de l'esport. «Vaig començar amb catorze anys i vaig ser àrbitre de futbol fins als vint-i-vuit anys. L'experiència em va ajudar a madurar, quant a pensament, ja que era una responsabilitat molt gran», explica el tortosí, qui reconeix que «ser àrbitre de futbol t'obliga a tenir-ho tot controlat en el terreny de joc, en canvi com a actor has de saber improvisar i reaccionar a l'escenari quan hi ha algun imprevist, per poder-ho introduir en el personatge sense que el públic ho noti». Per últim, també està donant impuls a la seva trajectòria com a model. «Un dels últims projectes en els quals he participat és una sessió de modelatge als Emirats Àrabs Units i crec que en el món de la publicitat també m'esperen moltes oportuni-

